

Simplicity in Christ

By Elder Michael Cziesla
Of the Seventy

Yksinkertaisuus Kristuksessa

Vanhin Michael Cziesla
seitsemänkymmenen koorumista

October 2025 general conference

Applying the doctrine of Christ in a simplified and focused way will help us to find joy in our daily lives.

Kristuksen opin toteuttaminen yksinkertaisella ja keskittyneellä tavalla auttaa meitä kokemaan iloa päivittäisessä elämässämme.

1. Introduction

Thirty-three years ago, I received my call to serve as a missionary in the Utah Ogden Mission. Of course, because I was coming from Europe, some local Utah traditions like “green Jell-O with carrots” and “funeral potatoes” were a bit peculiar to me!

However, I was deeply impressed by the devotion and discipleship of many of the Saints, the sheer number of people attending Church meetings, and the scale of fully functioning Church programs. When my mission came to an end, I wanted to make sure that the joy I felt and the spiritual strength and maturity I observed would also be available for my future family. I was determined to return quickly to live my life in the “shadows of the everlasting hills.”

However, the Lord had different plans. On my first Sunday at home, my wise bishop called me to serve as the Young Men president in our ward. Serving this wonderful group of young men, I quickly learned that the joy that comes from being a disciple of Christ has very little to do with the size of Church meetings or the scale of programs.

So when I married my beautiful wife, Margaret, we joyfully decided to stay in Europe and raise our family in our home country of Germany. Together we witnessed what President Russell M. Nelson taught many years ago: “The joy we

1. Johdanto

Kolmekymmentäkolme vuotta sitten sain kutsun palvella lähetyssaarnaajana Ogdenin lähetyskentällä Utahissa Yhdysvalloissa. Koska olen kotoisin Euroopasta, jotkin paikalliset utahilaiset perinteet kuten ”vihreä Jell-O-hyytelö ja porkkanat” ja ”hautajaisperunat” olivat minusta hieman erikoisia!

Olin kuitenkin syvästi vaikuttunut monien pyhiin omistautumisesta ja opetuslapsuudesta, kirkon kokouksiin osallistuvien ihmisten suuresta määrästä ja täysin toimivien kirkon ohjelmien laajuudesta. Kun lähetystyöni päättyi, halusin varmistaa, että myös tuleva perheeni pääsisi osalliseksi tästä tunteistani ilosta sekä havaitsemastani hengellisestä voimasta ja kypsyydestä. Päätin palata nopeasti ja elää elämäni ”ikuisten kukkuloiden suojista”.

Herralla oli kuitenkin toisenlaisia suunnitelmia. Ensimmäisenä sunnuntaina kotona viisas piispani kutsui minut palvelemaan Nuorten Miesten johtajana seurakunnassamme. Kun palvelin tätä suurenmoista nuorten miesten ryhmää, opin pian, että Kristuksen opetuslapsena oleminen tuoma ilo ei liity juurikaan kirkon kokousten kokoon tai ohjelmien laajuuteen.

Kun sitten menin naimisiin kauniin vaimoni Margaretin kanssa, päätimme riemuiten jäädä Eurooppaan ja kasvattaa perheemme kotimaassamme Saksassa. Yhdessä todistimme samaa, mitä presidentti Russell M. Nelson opetti mo-

feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives.”When the focus of our life is on Christ and His gospel message, we can experience the full blessings of discipleship wherever we live.

2. The Simplicity That Is in Christ

However, in a world that is increasingly secular, complex, and confusing, with different and often conflicting messages and demands, how can we avoid our eyes becoming blinded and our hearts becoming hardened and remain focused on the “plain and precious things” of the gospel of Jesus Christ? During a time of confusion, the Apostle Paul gave great advice to the Saints of Corinth by reminding them to focus on “the simplicity that is in Christ.”

The doctrine of Christ and the law of the gospel are so simple that even little children can understand them. We can access the redeeming power of Jesus Christ and receive all the spiritual blessings our Heavenly Father has prepared for us by exercising faith in Jesus Christ, repenting, being baptized, being sanctified through the gift of the Holy Ghost, and enduring to the end. President Nelson described this journey so beautifully as the “covenant path” and the process of becoming a “devout disciple of Jesus Christ.”

If this message is so simple, why does it often feel so challenging to live Christ’s law and follow His example? It may be that we misinterpret simplicity as something that is easy to achieve without effort or diligence. Following Christ requires constant effort and continual change. We need to “[put] off the natural man and ... [become like a little] child.” This includes putting our “trust in the Lord” and letting the complexity go, just as little children do. Applying the doctrine of Christ in a simplified and focused way will help us to find joy in our daily lives, give guidance in our callings, answer some of life’s most complex questions, and provide strength to face our greatest challenges.

nia vuosia sitten: ”Elämämme olosuhteet eivät vaikuta kovinkaan paljon tuntemaamme iloon, mutta siihen vaikuttaa erittäin paljon se, mihin me keskitymme elämässämme.” Kun elämämme keskittyy Kristukseen ja Hänen evankeliuminsa sanomaan, me voimme kokea opetuslapseuden täydet siunaukset, asuimme missä tahansa.

2. Yksinkertaisuus, joka on Kristuksessa

Kuitenkin maailmassa, joka on yhä maallistuneempi, monimutkaisempi ja hämmentävämpi erilaisine ja usein ristiriitaisine viesteineen ja vaatimuksineen, kuinka voimme välttää silmiemme sokaistumisen ja sydämemme paatumisen ja pysyä keskittyneinä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin selkeisiin ja kallisarvoisiin asioihin? Hämmennyksen vallitessa apostoli Paavali antoi Korintin pyhille suurenmoisia neuvoja muistutamalla heitä keskittymään vilpittömyyteen ja puhtauteen – yksinkertaisuuteen Kristuksessa.

Kristuksen oppi ja evankeliumin laki ovat niin yksinkertaisia, että pienetkin lapset voivat ymmärtää ne. Me voimme päästä osallisiksi Jeesuksen Kristuksen lunastavasta voimasta ja saada kaikki hengelliset siunaukset, joita taivaallinen Isämme on valmistanut meitä varten, osoittamalla uskoa Jeesukseen Kristukseen, tekemällä parannusta, ottamalla kasteen, pyhittymällä Pyhän Hengen lahjan avulla ja kestämillä loppuun asti. Presidentti Nelson kuvaili tätä matkaa hyvin kauniisti ”liittopoluksi” ja tulemiseksi ”Jeesuksen Kristuksen hartaaksi opetuslapseksi”.

Jos tämä sanoma on niin yksinkertainen, miksi usein tuntuu kovin haasteelliselta elää Kristuksen lain mukaan ja noudattaa Hänen esimerkkiään? Saattaa olla, että tulkitsemme virheellisesti yksinkertaisuuden olevan sellaista, mikä on helppo saavuttaa ilman vaivaa tai uutteruutta. Kristuksen seuraaminen edellyttää jatkuvaa ponnistelua ja jatkuvaa muutosta. Meidän täytyy riisua päältämme luonnollinen ihminen ja tulla pienen lapsen kaltaiseksi. Tähän sisältyy se, että turvaamme Herraan ja luovumme monimutkaisuudesta, aivan kuten pienet lapset tekevät. Kristuksen opin toteuttaminen yksinkertaisella ja keskittyneellä tavalla auttaa meitä kokemaan iloa päivittäisessä elämässämme, antaa opastusta tehtäviimme, vastaa joihinkin elämän monimutkaisimpiin kysymyksiin ja antaa voimaa kohdata suurimmat haasteemme.

But how can we practically implement this simplicity in our lifelong journey as disciples of Christ? President Nelson reminded us to focus on “pure truth, pure doctrine, and pure revelation” as we seek to follow the Savior. Regularly asking, “What would the Lord Jesus Christ have me do?” reveals profound direction. Following His example provides a safe path through uncertainty and a loving, guiding hand to hold from day to day. He is the Prince of Peace and the Good Shepherd. He is our Comforter and Deliverer. He is our Rock and Refuge. He is a Friend—your friend and my friend! He invites us all to love God, keep His commandments, and love our neighbor.

As we choose to follow His example and move forward with faith in Christ, embrace the power of His Atonement, and remember our covenants, love fills our hearts, hope and healing raise our spirits, and bitterness and sorrow are replaced by gratitude and the patience to wait for promised blessings. At times, we may need to distance ourselves from an unhealthy situation or seek professional help. But in every case, applying simple gospel principles will help us navigate through life’s challenges in the Lord’s way.

We sometimes underestimate the strength we receive from simple acts like prayer, fasting, scripture study, daily repentance, partaking of the sacrament weekly, and regular worship in the house of the Lord. But when we recognize that we don’t need to “do some great thing” and we center ourselves on applying pure and simple doctrine, we start to see how the gospel “works wonderfully” for us, even in the most challenging circumstances. We find strength and “confidence before God,” even when we experience heartache. Elder M. Russell Ballard has reminded us many times, “It is in that simplicity that [we] will find ... peace, joy, and happiness.”

Applying the simplicity that is in Christ makes us prioritize people over processes and eternal relationships over short-term behaviors. We focus on “the things that matter most” in God’s work of salvation and exaltation instead of

Mutta kuinka voimme käytännössä toteuttaa tätä yksinkertaisuutta elinikäisellä matkallamme Kristuksen opetuslapsina? Presidentti Nelson muistutti meitä keskittymään puhtaaseen totuuteen, puhtaaseen oppiin ja puhtaaseen ilmoitukseen, kun pyrimme seuraamaan Vapahtajaa. Se, että säännöllisesti kysyy ”Mitä Herra Jeesus Kristus haluaisi minun tekevän?” ilmaisee syvällistä suuntaa. Hänen esimerkinsä noudattaminen tarjoaa turvallisen polun läpi epävarmuuden ja rakastavan, ohjaavan käden, josta pitää kiinni päivästä toiseen. Hän on Rauhan Ruhtinas ja hyvä paimen. Hän on meidän Puolustajamme ja Pelastajamme. Hän on meidän Kalliomme ja Turvapaikkamme. Hän on Ystävä – teidän ystäväne ja minun ystäväni! Hän kutsuu meitä kaikkia rakastamaan Jumalaa, pitämään Hänen käskynsä ja rakastamaan lähimmäistämme.

Kun päätämme noudattaa Hänen esimerkkiään ja kulkea eteenpäin uskossa Kristukseen, ottaa vastaan Hänen sovituksensa voiman ja muistaa liittomme, niin rakkaus täyttää sydämemme, toivo ja parantuminen kohottavat mielialaamme sekä katkeruus ja murhe korvautuvat kiitollisuudella ja kärsivällisyydellä odottavien siunauksia. Toisinaan meidän on ehkä otettava etäisyyttä epäterveeseen tilanteeseen tai haettava ammattiapua. Mutta jokaisessa tapauksessa yksinkertaisten evankeliumin periaatteiden soveltaminen auttaa meitä selviytymään elämän haasteista Herran tavalla.

Toisinaan me aliarvioimme voiman, jota saamme yksinkertaisista teoista kuten rukouksesta, paastosta, pyhien kirjoitusten tutkimisesta, päivittäisestä parannuksesta, sakramentin nauttimisesta viikoittain ja säännöllisestä palvelemisesta Herran huoneessa. Mutta kun ymmärrämme, ettei meidän tarvitse tehdä ”jotakin vaikeaa tehtävää”, ja keskitymme toteuttamaan puhdasta ja yksinkertaista oppia, me alamme nähdä, kuinka evankeliumi ”toimii suurenmoisesti” meidän kohdallamme jopa kaikkein haastavimmissa olosuhteissa. Me saamme voimaa ja ”luottamusta Jumalan edessä” silloinkin kun koemme syvää murhetta. Presidentti M. Russell Ballard muistutti meitä monta kertaa: ”Juuri siitä yksinkertaisuudesta [me löydämme] rauhan, ilon ja onnen.”

Kristuksessa olevan yksinkertaisuuden toteuttaminen saa meidät asettamaan ihmiset tapahtumien edelle ja iankaikkiset suhteet lyhyen aikavälin käyttäytymisen edelle. Me keskitymme tärkeimpiin asioihin Jumalan pelastuksen ja

getting caught up in managing our ministering. We make ourselves free to prioritize the things we can do rather than being weighed down by the things we cannot do. The Lord reminded us: "Wherefore, be not weary in well-doing, for ye are laying the foundation of a great work. And out of small things proceedeth that which is great." What powerful encouragement to act in simplicity and humility, whatever our circumstances are.

3. Oma Cziesla

My grandmother Marta Cziesla was a wonderful example of doing "small and simple things" to bring great things to pass. We lovingly called her Oma Cziesla. Oma embraced the gospel in the small village of Selbongen in East Prussia together with my great-grandmother on May 30, 1926.

Marta Cziesla (right) on the day of her baptism.

She loved the Lord and His gospel and was determined to keep the covenants she had made. In 1930 she married my grandfather, who was not a member of the Church. At this point it became impossible for Oma to attend Church meetings because my grandfather's farm was far away from the nearest congregation. But she focused on what she could do. Oma continued to pray, read the scriptures, and sing the songs of Zion.

Some people might have thought she was no longer active in her faith, but that was far from the truth. When my aunt and my father were born, with no priesthood in the home and no Church meetings or access to ordinances nearby, she again did what she could do and focused on teaching her children "to pray, and to walk uprightly before the Lord." She read to them from the scriptures, sang with them the songs of Zion, and of course prayed with them—every day. A 100 percent home-centered Church experience.

In 1945 my grandfather was serving in the war far away from home. When enemies approached their farm, Oma took her two little children and left their beloved farm behind to seek refuge in a safer place. After a difficult and life-threatening journey, they finally found refuge in May of 1945 in northern Germany. They had nothing left except the clothes on their bodies. But Oma continued with what she was able to

korotuksen työssä sen sijaan että takertuisimme palvelutyöme hallinnointiin. Me vapautamme itsemme asettamaan etusijalle asiat, joita voimme tehdä, sen sijaan että meitä painaisivat ne asiat, joitaemme voitehdä. Herra on muistuttanut meitä: "Ja nyt, älkää väsykö tekemään hyvää, sillä te laskette suuren työn perustusta. Ja pienestä lähtee se, mikä on suurta." Miten voimallinen kannustus toimia yksinkertaisesti ja nöyrästi, olivatpa olosuhteemme millaiset tahansa.

3. Oma Cziesla

Isoäitini Marta Cziesla oli suurenmoinen esimerkki "pienien ja yksinkertaisten asioiden" tekemisestä suurten asioiden aikaan saamiseksi. Kutsuimme häntä rakastavasti nimellä Oma Cziesla. Oma otti evankeliumin vastaan pienessä Selbongenin kylässä Itä-Preussissa yhdessä isoisoäitini kanssa 30. toukokuuta 1926.

Marta Cziesla (oikealla) kastepäivänään.

Oma rakasti Herraa ja Hänen evankeliumiaan ja päätti lujasti pitää solmimansa liitot. Vuonna 1930 hän solmi avioliiton isoisänsä kanssa, joka ei ollut kirkon jäsen. Tässä vaiheessa Oma oli mahdotonta osallistua kirkon kokouksiin, koska isoisäni maatila oli kaukana lähimmästä seurakunnasta. Mutta Oma keskittyi siihen, mitä hän pystyi tekemään. Oma jatkoi rukoilemista, pyhien kirjoitusten lukemista ja Siionin laulujen laulamista.

Jotkut saattoivat ajatella, ettei hän ollut enää aktiivinen uskossaan, mutta se oli kaukana totuudesta. Kun tätini ja isäni syntyivät eikä kotona ollut pappeutta eikä lähistöllä ollut kirkon kokouksia tai mahdollisuutta osallistua toimiin, Oma teki jälleen voitavansa ja keskittyi opettamaan lapsiaan "rukoilemaan ja vaeltamaan oikeamielisesti Herran edessä". Hän luki heille pyhiä kirjoituksia, lauloi heidän kanssaan Siionin lauluja ja tietenkin rukoili heidän kanssaan – joka päivä. Sataprosenttisesti kotiin keskittyvä kirkkokokemus.

Vuonna 1945 isoisäni palveli sodassa kaukana kotoa. Kun viholliset lähestyivät heidän maatilaansa, Oma otti kaksi pientä lastaan ja jätti rakkaan maatilansa taakseen etsien suojaa turvallisemmasta paikasta. Vaikean ja hengenvaarallisen matkan jälkeen toukokuussa 1945 he löysivät viimein turvapaikan Pohjois-Saksasta. Heillä ei ollut jäljellä muuta kuin vaatteet yllään. Mutta Oma jatkoi sitä, mitä hän pystyi: hän rukoili

do: she prayed with her children—every day. She sang with them the songs of Zion she had memorized by heart—every day.

Life was extremely hard and for many years focused on simply making sure there was food on the table. But in 1955 my dad, then 17 years old, was going to trade school in the city of Rendsburg. He walked by a building and saw a small sign on the outside that read “Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage”—“The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.” He thought, “That is interesting; this is Mother’s church.” So when he came home, he told Oma that he had found her church.

You can imagine how she must have felt after almost 25 years of no contact with the Church. She was determined to attend the next Sunday and convinced my father to accompany her. Rendsburg was more than 20 miles (32 km) away from the little village where they lived. But this would not keep Oma from attending church. The next Sunday, she got on her bicycle together with my father and rode to church.

When the sacrament meeting started, my dad sat down in the last row, hoping it would be over soon. This was Oma’s church and not his. What he saw was not very encouraging: only a few older women in attendance and two young missionaries who effectively ran everything in the meeting. But then they started to sing, and they sang the songs of Zion that my dad had heard since he was a little boy: “Come, Come, Ye Saints,” “O My Father,” “Praise to the Man.” Hearing this little flock sing the songs of Zion he’d known since childhood pierced his heart, and he knew immediately and without a doubt that the Church was true.

The first sacrament meeting my grandmother attended after 25 years was the meeting where my father received a personal confirmation of the truthfulness of the restored gospel of Jesus Christ. He was baptized three weeks later, on September 25, 1955, together with my grandfather and my aunt.

It has been more than 70 years since that tiny sacrament meeting in Rendsburg. I often think about Oma, how she must have felt in those lonely nights, doing the small and simple things she was able to do, like praying, reading, and singing. As I stand here today in general confer-

lastensa kanssa – joka päivä. Hän lauloi heidän kanssaan Siionin lauluja, jotka hän oli opetellut ulkoa – joka päivä.

Elämä oli äärimmäisen rankkaa, ja monien vuosien ajan Oma keskittyi vain varmistamaan, että pöydässä oli ruokaa. Sitten vuonna 1955 isäni, siihen aikaan 17-vuotias, oli menossa ammatikouluun Rendsburgin kaupungissa. Hän käveli erään rakennuksen ohi ja näki sen ulkopuolella pienen kyltin, jossa luki ”Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage” – ”Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko”. Hän ajatteli: ”Tämäpä mielenkiintoista, tämä on äidin kirkko.” Niinpä kotiin tultuaan hän kertoi Omalle, että oli löytänyt tämän kirkon.

Voitte kuvitella, miltä Omasta mahtoi tuntua, kun hänellä ei ollut ollut mitään yhteyttä kirkkoon miltei 25 vuoteen. Oma päätti osallistua kokoukseen seuraavana sunnuntaina ja suostutteli isän lähtemään mukaansa. Rendsburg oli yli 30 kilometrin päässä pienestä kylästä, jossa he asuivat. Tämä ei kuitenkaan estäisi Omaa käymästä kirkossa. Seuraavana sunnuntaina hän nousi yhdessä isäni kanssa polkupyöränsä selkään ja ajoi kirkkoon.

Kun sakramenttikokous alkoi, isä istuutui viimeiselle riville toivoen, että kokous olisi pian ohi. Tämä oli Oman kirkko eikä hänen. Se, mitä hän näki, ei ollut kovin rohkaisevaa: paikalla oli vain muutama vanhempi nainen ja kaksi nuorta lähetyssaarnaajaa, jotka hoitivat tehokkaasti kaiken kokouksessa. Mutta sitten he alkoivat laulaa, ja he lauloivat Siionin lauluja, joita isäni oli kuullut pikkupojasta asti: ”Pelvotta käykää”, ”Taivaan Isä”, ”Kunnia miehelle”. Kun hän kuuli tämän pienen lauman laulavan Siionin lauluja, jotka hän oli tuntenut lapsuudestaan asti, se tunkeutui hänen sydämeensä, ja hän tiesi välittömästi ja ilman epäilyksiä, että kirkko on totta.

Ensimmäinen sakramenttikokous, johon isoäitini osallistui 25 vuoden jälkeen, oli kokous, jossa isäni sai omakohtaisen vahvistuksen sille, että Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi on totta. Hän meni kasteelle kolme viikkoa myöhemmin, 25. syyskuuta 1955, yhdessä isoisäni ja tätini kanssa.

Tuosta pienestä sakramenttikokouksesta Rendsburgissa on kulunut yli 70 vuotta. Ajattelen usein Omaa, miltä hänestä mahtoi tuntua niinä yksinäisinä iltoina hänen tehdessään pieniä ja yksinkertaisia asioita, joita hän pystyi tekemään, kuten rukoilemaan, lukemaan ja laulamaan.

ence and talk about my Oma, her determination to keep her covenants and trust in the Lord notwithstanding her struggles fills my heart with humility and gratitude—not only for her but for so many of our wonderful Saints throughout the world who focus on the simplicity in Christ in their challenging circumstances, perhaps seeing little change now but trusting that great things will come to pass some day in the future.

4. Small and Simple Things

I have learned through my own experience that the small and simple things of the gospel and faithfully focusing on Christ lead us to true joy, bring about mighty miracles, and grant us confidence that all promised blessings will come to pass. This is as true for you as it is true for me. In the words of Elder Jeffrey R. Holland, “Some blessings come soon, some come late, and some don’t come until heaven; but for those who embrace the gospel of Jesus Christ, they come.” Of this I also testify in the name of Jesus Christ, amen.

Kun seison tänään täällä yleiskonferenssissa ja kerron isoäidistäni Omasta, niin hänen päättäväisyytensä pitää liittonsa ja luottaa Herraan kamppailuistaan huolimatta täyttää sydämeni nöyryydellä ja kiitollisuudella – ei vain häntä kohtaan vaan myös niitä monia suurenmoisia pyhiämme kohtaan eri puolilla maailmaa, jotka haastavissa olosuhteissaan keskittyvät yksinkertaisuuteen Kristuksessa. Ehkä he eivät näe juuri lainkaan muutosta nyt, mutta he luottavat siihen, että jonakin päivänä tulevaisuudessa tapahtuu suuria asioita.

4. Pieniä ja yksinkertaisia asioita

Olen oppinut omasta kokemuksestani, että evankeliumin pienet ja yksinkertaiset asiat ja uskollinen keskittyminen Kristukseen johtavat meidät todelliseen iloon, saavat aikaan voimallisia ihmeitä ja antavat meille luottamusta siihen, että kaikki luvatusiunaukset tulevat toteutumaan. Tämä on yhtä totta teidän kohdallanne kuin se on minun kohdallani. Vanhin Jeffrey R. Hollandin sanoin: ”Jotkin siunaukset tulevat pian, jotkin tulevat myöhemmin, jotkin tulevat vasta taivaassa – mutta niille, jotka omaksuvat Jeesuksen Kristuksen evankeliumin, ne tulevat.” Tästä minäkin todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.